

Arrest

nr. 292 552 van 3 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDENBERGHE loco advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 mei 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1994 in het dorp Totumdarai-Ulya in het district Charikar, gelegen in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U behaalde in 2016, na twee jaar studeren aan de universiteit van Baghlan en twee jaar studeren aan de universiteit van Parwan, uw diploma Journalistiek. Op 12 juni 2017 begon u te werken als supervisor van het camerasysteem bij het bedrijf National Fuel Corporation LTD (NFC) in Kabul. Het was uw taak om na te gaan of de bewakers hun job goed uitvoerden en om de veiligheid van de omgeving van het bedrijf te waarborgen. U was leidinggevende over drie personen.

Op een dag, ergens begin 2019, kreeg uw vader thuis een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u het bedrijf moest verlaten en u niet langer mocht samenwerken met ongelovigen. U nam deze bedreigingen niet serieus en deed verder met uw werk. Ongeveer twintig dagen later kreeg u een telefoontje op uw privénummer van een onbekend nummer. Toen de man aan de andere kant van de lijn zei dat hij van het Islamitische Emirataat was, heeft u direct de telefoon uitgeduwd en heeft u uw gsm gedurende drie dagen laten uitstaan. Toen u uw gsm na drie dagen aanzette, kreeg u opnieuw een telefoontje en heeft u uw simkaart stukgemaakt. U vertelde uw baas over deze telefoontjes en bleef vanaf dat moment op uw werk logeren. U ging één keer in de week naar huis naar uw familie. Anderhalve maand later, op 24 maart 2019, ontving u een tweede dreigbrief. In de brief stond dat ze u meermaals hadden gewaarschuwd dat u uw werkzaamheden moest stopzetten en als ze u zouden vinden zouden ze u vermoorden. De mujahdien zijn overal en zouden u heus wel vinden. U bleef verder werken bij het bedrijf maar was wel op uw hoede en ging nog maar één keer om de twee weken naar huis.

Op 2 mei 2019 werd u aangevallen op straat in de buurt van uw huis. U stapte uit de auto en hoorde ineens een knal. U bent op de grond gaan liggen en u heeft geprobeerd uzelf naar huis te slepen. Eenmaal thuis heeft u met uw familie overlegd over wat u moest doen. Daarna heeft uw vader beslist dat u Afghanistan moest verlaten omdat de taliban u overal zou kunnen vinden. De dag na deze aanval, op 3 mei 2019, verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 5 maart 2021 waarna u hier op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, diploma's, waarderingscertificaten van uw school alsook documenten en foto's van uw werk en twee kopies van dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gegeven hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend. Uw relaas wordt immers gekenmerkt door doorslaggevende onwaarschijnlijkheden en ongeloofwaardigheden waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u voorgehouden vrees en problemen met de taliban.

Vooreerst slaagt u er niet in op een bevattelijke wijze uiteen te zetten waarom de taliban u persoonlijk zou viseren en bedreigen. U stelde dat u twee dreigbrieven en twee dreigtelefoons had gekregen van de taliban. Op de vraag of er nog collega's in het bedrijf dreigtelefoons hadden gekregen, antwoordt u van niet. Ofschoon u verklaarde dat de taliban bij elk bedrijf mensen inhuurden die informatie verzamelden en de gegevens van collega's doorgaven aan de taliban, was u vreemd genoeg de enige binnen uw bedrijf die dergelijke dreigtelefoontjes ontving (CGVS, p. 15). Uw uitleg dat dit zou zijn omdat u een leidinggevende functie had en werknemers en werkzaamheden moest controleren, kan het CGVS niet overtuigen. Het is allerm minst geloofwaardig dat u als enige persoon binnen het bedrijf dergelijke telefoontjes kreeg terwijl u in een internationaal bedrijf tewerkgesteld was waar tevens Amerikanen werkten en, zoals u zelf aangaf, veel andere leidinggevendenden waren (CGVS, p. 11).

Bovendien vertelt u zelf, wanneer u gevraagd wordt over die Amerikanen die in uw bedrijf werkten, dat u niet in nauw contact stond met hen. Dit blijkt ook uit het feit dat u bijna al hun namen vergeten bent behalve een zekere M. of M. die u nooit gezien heeft, S. H. die bij HRM werkte en u een certificaat had gegeven en tot slot ene R. G. F. die trainingen gaf en het hoofd van de logistiek en veiligheid was (CGVS, p. 12). U weet verder ontzettend weinig over deze Amerikanen te vertellen en blijft hier heel vaag over wanneer u hiernaar gevraagd wordt (CGVS, p. 12-13). Waarom de taliban iemand zou bedreigen die nauwelijks in contact stond met de Amerikanen, is niet duidelijk. Uw bedrijf zou u, merkwaardig genoeg als enigste van

uw afdeling, onderdak aangeboden hebben toen u hen vertelde dat u bedreigd werd door de taliban. Nochtans waren er nog bewakers in het bedrijf aanwezig die de camera's in de gaten hielden (CGVS, p. 11), dit blijkt ook uit de uittreksels van het CCTV logboek en foto's van uw werk (Documenten 12 en 15) die u bezorgde op 7 februari 2022 en waar S. S., M. Z. en M. K. vermeld staan als rapporteurs van camera's. U verbleef heel de week in het bedrijf en ging nog één keer per week naar huis (CGVS, p. 12). Hoewel u samen met veel Amerikanen in het bedrijf logeerde, is uw kennis over hen uitermate beperkt. Van iemand die meerdere maanden samenwoonde met andere werknemers zou op zijn minst toch wat meer informatie over deze personen verwacht kunnen worden.

Waarom de taliban u plots zou bedreigen in 2019 terwijl u reeds sinds juni 2017 in dienst was bij NFC blijft ook een raadsel. U stelt zelf geen idee te hebben waarom dit het geval was maar u veronderstelt dat ze eerst voldoende informatie moesten verzamelen alvorens ze u konden bedreigen (CGVS, p. 16). Nochtans haalde u eerder al aan dat de taliban overal in het bedrijf spionnen had die informatie doorspeelden (CGVS, p. 15). Dat er dan zo lang gewacht werd vooraleer u voor de eerste keer bedreigd werd is weinig aannemelijk.

Daarenboven is het gedrag dat u tentoongespreid zou hebben niet echt in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees. U kreeg begin 2019 een eerste dreigbrief van de taliban maar nam deze eerst niet serieus en u ging gewoon verder met uw werkzaamheden in het bedrijf (CGVS, p. 14). Twintig dagen later ontving u een dreigtelefoon van een persoon van het Islamitische Emiraat en duwde u, uit angst dat mensen dit gesprek zouden af luisteren en u problemen zou krijgen op uw werk, meteen uw telefoon uit (CGVS, p. 14). U zette vreemd genoeg uw gsm dan voor drie dagen uit. Dat u geen gehoor gaf aan deze bedreigingen en achteloos naar uw werk bleef gaan, terwijl u net een dreigbrief ontvangen zou hebben waarin geëist werd dat u niet meer met de ongelovigen zou samenwerken en een dreigtelefoon had ontvangen op uw privé-nummer en u ook nog gewoon naar huis bleef gaan, weliswaar maar één keer om de week, tast uw geloofwaardigheid toch wel aan. U achtte het in eerste instantie ook blijkbaar niet nodig uw werkgever in te lichten. Wanneer u uw gsm dan na drie dagen terug aanzette, kreeg u opnieuw een telefoontje en vernielde u uw simkaart. Het was pas op dat moment dat u uw baas op hoogte bracht over wat er was gebeurd. Zelfs wanneer u dan een tweede dreigbrief ontving rond 24 maart 2019, waarin stond dat ze u reeds meermaals gezegd hadden uw werkzaamheden te beëindigen en ze u zouden vermoorden als ze u zouden vinden, bleef u maar doorwerken en nog steeds naar huis gaan, gereduceerd tot eens om de twee weken, ofschoon uw leven op het spel stond en uw werk de bron van al uw problemen was (CGVS, p. 14). Meer zelfs: u stopte pas met werken op 1 mei 2019, de dag voordat u zou beschoten zijn door de taliban bij uw huis. De door u geuite vrees stemt met andere woorden niet overeen met de handelingen die u nog stelde kort voor uw vertrek.

Voorts verklaart u dat uw familie geen problemen heeft gehad met de taliban sinds uw vertrek. Uw ouders zijn naar Kabul vertrokken en aangezien ze oude mensen zijn en de taliban met hen geen problemen had, hebben ze geen problemen ervaren met de taliban (CGVS, p. 17). Dat u geen contacten en geen telefoonnummers van uw voormalige collega's meer zou hebben, stemt ook tot nadenken. U stelde dat het geen zin had naar het bedrijf te vragen vermits u het al drie jaar geleden verlaten had (CGVS, p. 17 en opmerkingen op notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) via uw advocaat 8 december 2021). Dat u geen enkele navraag deed of er voormalige collega's van u eventueel ook naderhand te kampen zouden hebben gekregen met vervolging door de taliban, zeker na hun machtsovername, is onbegrijpelijk.

Tot slot dient nog vermeld te worden dat u verklaarde verplicht een verzoek om internationale bescherming in Griekenland te hebben ingediend omdat u anders zou teruggestuurd worden naar Turkije (CGVS, p. 9). Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u inderdaad een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland op 16 januari 2020 (DVZ dossier) maar dat u met de noorderzon vertrokken bent op 3 maart 2020 na uw registratie en zonder het resultaat van uw asielprocedure af te wachten, hetgeen bijkomend afdoet aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees en er eerder lijkt op te wijzen dat u een verblijf op het oog had en niet zozeer bescherming. U verklaarde namelijk zelf ook dat u niet goed heeft meegedaan aan het interview in Griekenland omdat u daar niet wilde blijven (CGVS, p. 9).

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. U bezorgt uw taskara wat een identiteitsbewijs is dat slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw schooldocumenten die louter uw opleiding bevestigen. U legt documenten neer van uw werk zoals uw contract, een attest, certificaten, foto's, een badge, uittreksels uit het logboek. Uw functie als supervisor van het camerasysteem binnen het bedrijf NFC op zich maakt u hiermee nog aannemelijk, maar vormt geen bewijs van uw bewering dat de taliban dit zou te weten gekomen zijn en dat zij u daarvoor zouden bedreigd hebben zoals supra uiteengezet.

De twee kopies van dreigbrieven van de taliban die u neerlegt versterken dit nog meer. Er dient opgemerkt te worden dat deze de islamitische data 6 Jamadi al Awal 1430 en 17 Rajab 1430 vermelden. Omgezet naar de Gregoriaanse kalender is dit respectievelijk 1 mei 2009 en 10 juli 2009, wat niet overeenstemt met de data waarop u verklaarde de brieven te hebben ontvangen: namelijk dat u de eerste brief ergens

begin 2019 zou ontvangen hebben en de tweede brief ongeveer op 24 maart 2019 zou ontvangen hebben (CGVS, p. 14). Dat de eerste dreigbrief van mei dan nog verwijst naar een eerdere dreigbrief en dreigtelefoon, klopt ook niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Om overigens enige bewijskracht aan een document te ontfanen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. In het licht van deze vaststellingen, is het CGVS van oordeel dat de dreigbrieven onvoldoende garanties bieden inzake authenticiteit.

Ook de opmerkingen die u bij de notities van uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde op 8 december 2021, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Omwille van bovenstaande redenen slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn vrees voor de taliban en tracht wat betreft de vluchtelingenstatus de concrete weigeringsmotieven van verweerder te weerleggen. Daarnaast zet hij uiteen dat (verwesterde) terugkeerders naar Afghanistan problemen kunnen ondervinden.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, wordt uitgebreid ingegaan op de machtsovername van de taliban, de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, de mensenrechtensituatie alsook het falend beleid van de taliban.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgevoegd:

- een e-mail van 8 december 2021 uitgaande van verzoekers advocate aan het CGVS inzake opmerkingen bij het gehoorverslag;
- Human Rights Watch, *"New Evidence that Biometric Data Systems Imperil Afghans, Taliban Now Control Systems with Sensitive Personal Information"*, 30 maart 2022;
- Dreigbrieven met vertaling en omrekening van data;
- nieuwsartikel *"19.7 million people in acute need of food in Afghanistan, says UNWFP"*, 11 mei 2022;
- nieuwsartikel *"1.1 million Afghan children under 5 yrs could face severe malnutrition: UN"*, 25 mei 2022;
- nieuwsartikel *"Afghanistan: hunger and poverty surge as drought persists"*, 17 juni 2022;
- nieuwsartikel *"Hunger and poverty surge in Afghanistan as drought persists"*, Ariana news, 18 juni 2022;
- nieuwsartikel *"For Afghanistan's economic revival, focus on macroeconomic stability, financial flows, and economic governance"*, 28 maart 2022;
- *"Statement by the United Nations Special Rapporteur on the situation of human rights, Richard Bennett, following his visit to Afghanistan from May 15-26"*, 2022.

Daarnaast wordt gewezen op volgende inventaris:

- ACLED, *"Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan"*, april 2022, met verwijzing naar de weblink;
- Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, Ministerie Buitenlandse Zaken, maart 2022, met verwijzing naar de weblink;
- COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie, 5 mei 2022, met verwijzing naar de weblink;
- EASO Afghanistan Country Focus, Country of origin report, januari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- EASO Afghanistan Security situation, juni 2021, met verwijzing naar de weblink;
- *"ECOI.net"* gepubliceerd op 13 juni 2022, met verwijzing naar de weblink;
- EUAA, Country Guidance Afghanistan, Common analysis guidance note, april 2022, met verwijzing naar de weblink;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, A.HRC/49/24 van 4 maart 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UNHCR, Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan, februari 2022, met verwijzing naar de weblink.

2.2.2. Op 5 juni 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, “Afghanistan Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”, april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 19 juni 2023 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op volgende inventaris:

- UNHCR, Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan, februari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UN General Assembly Security Council, “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security. Report of the Secretary-General, A/77/772-S/2023/151*”, 27 februari 2023, met verwijzing naar de weblink;
- UNAMA, Human rights situation in Afghanistan, februari-april 2023 update, met verwijzing naar de weblink;
- “General Secretariat of the Council On: 20 March 2023 To: Delegations No. prev. Doc.: 7191/23, 7234/23 Subject: Afghanistan-Council conclusions”, met verwijzing naar de weblink;
- “Security Council Report June 2023 monthly forecast Afghanistan”, met verwijzing naar de weblink;
- OCHA, “Humanitarian access snapshot”, april 2023, met verwijzing naar de weblink;
- OCHA, “Humanitarian access snapshot”, maart 2023, met verwijzing naar de weblink;
- “Humanitarian needs overview Afghanistan, humanitarian programme cycle 2023, januari 2023, met verwijzing naar de weblink;
- “Gender alert NO. 3, Out of jobs, into poverty, the impact of the ban on Afghan women working in NGO’s”, 13 januari 2023, met verwijzing naar de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is hoofdzakelijk gesteund op een vrees voor vervolging door de taliban wegens zijn werkzaamheden voor het bedrijf National Fuel Corporation LTC (hierna: NFC) waarbij werd samengewerkt met Amerikanen. Verzoeker verklaarde telefonisch en middels dreigbrieven bedreigd te zijn geweest door de taliban die hem ervan beschuldigden samen te werken met ongelovigen en hem aanmaanden te stoppen met werken bij de NFC. Verzoeker verklaarde daarbij dat er een dag voor zijn vertrek op hem werd geschoten.

De Raad stelt in casu vooreerst vast dat verzoekers professioneel profiel niet ter discussie staat. Verweerder betwist geenszins dat verzoeker een diploma journalistiek heeft behaald en werkzaam was als supervisor van het camerasysteem bij het bedrijf National Fuel Corporation LTC (NFC) te Kaboel.

Uit verzoekers eenduidige verklaringen blijkt dat hij sinds 2017 tot aan zijn vertrek in mei 2019 werkzaam was bij de NFC, een bedrijf dat werkte voor en met Amerikanen en dat contact had met ambassades, vliegvelden en de veiligheidsbasis te Baghram en deze van brandstof voorzag (persoonlijk onderhoud, p. 5, 11-12; Vragenlijst van 30 augustus 2021, vraag 5). Verzoeker gaf aan dat hij leidinggevende was over drie personen en een controlerende taak uitoefende die erin bestond de taken van bewakers na te gaan alsook van de werknemers van drie pompstations- en de veiligheid rondom het bedrijf te waarborgen (persoonlijk onderhoud, p. 11-12; Verklaring DVZ van 24 maart 2021, p. 7).

Ter staving van zijn profiel en werkzaamheden bij NFC legde verzoeker, naast zijn diploma's en waarderingcertificaten, een originele arbeidsovereenkomst neer van juni 2017 alsook een tewerkstellingsattest van 7 maart 2019, een certificaat van werknemer van de maand en twee opleidingscertificaten. Verzoeker bracht verder ook foto's bij van hemzelf op het werk en in het kader van een opleiding aldaar en foto's van beveiligingscamera's in de omgeving van zijn werk, een kopie van zijn werkbadge en uittreksels uit het logboek "CCTC" van de NFC.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees en problemen met de taliban daar verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreeks aanleiding zouden gegeven hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan volgens verweerder weinig overtuigend zijn gelet op doorslaggevende onwaarschijnlijkheden en ongeloofwaardigheden. De commissaris-generaal motiveert uitdrukkelijk dat verzoeker zijn functie als supervisor van het camerasysteem binnen het bedrijf NFC aannemelijk maakt doch oordeelt dat hiermee niet wordt aangetoond dat de taliban dit te weten zou zijn gekomen en dat hij daardoor zou bedreigd zijn geweest. Zo wordt erop gewezen dat:

i) verzoeker er niet in slaagt op een bevattelijke wijze uiteen te zetten waarom de taliban hem persoonlijk zouden viseren en bedreigen. Verzoeker stelde dat hij twee dreigbrieven en twee dreigtelefoons had gekregen van de taliban en op de vraag of er nog collega's in het bedrijf dreigtelefoons hadden gekregen, antwoordt hij van niet. Ofschoon verzoeker verklaarde dat de taliban bij elk bedrijf mensen inhuurden die informatie verzamelden en de gegevens van collega's doorgaven aan de taliban, was hij vreemd genoeg de enige binnen zijn bedrijf die dergelijke dreigtelefontjes ontving. Verzoekers uitleg dat dit zou zijn omdat hij een leidinggevende functie had en werknemers en werkzaamheden moest controleren, kan het CGVS niet overtuigen. Het is allerm minst geloofwaardig dat verzoeker als enige persoon binnen het bedrijf dergelijke telefoontjes kreeg terwijl hij in een internationaal bedrijf tewerkgesteld was waar tevens Amerikanen werkten en er, zoals hij zelf aangaf, veel andere leidinggevendenden waren.

ii) verzoeker, wanneer hij gevraagd wordt over die Amerikanen die in zijn bedrijf werkten, zelf vertelt dat hij niet in nauw contact stond met hen. Dit blijkt ook uit het feit dat hij bijna al hun namen vergeten is

behalve een zekere M. of M. die hij nooit gezien heeft, S. H. die bij HRM werkte en hem een certificaat had gegeven en tot slot ene R. G. F. die trainingen gaf en het hoofd van de logistiek en veiligheid was. Verzoeker weet verder ontzettend weinig over deze Amerikanen te vertellen en blijft hier heel vaag over wanneer hem hiernaar gevraagd wordt. Waarom de taliban iemand zouden bedreigen die nauwelijks in contact stond met de Amerikanen, is niet duidelijk. Verzoekers bedrijf zou hem, merkwaardig genoeg als enigste van zijn afdeling, onderdak aangeboden hebben toen hij hen vertelde dat hij bedreigd werd door de taliban. Nochtans waren er nog bewakers in het bedrijf aanwezig die de camera's in de gaten hielden hetgeen ook blijkt uit de uittreksels van het CCTV logboek en foto's van verzoekers werk en waar S. S., M. Z. en M. K. vermeld staan als rapporteurs van camera's. Verzoeker verbleef heel de week in het bedrijf en ging nog één keer per week naar huis. Hoewel hij samen met veel Amerikanen in het bedrijf logeerde, is zijn kennis over hen uitermate beperkt. Van iemand die meerdere maanden samenwoonde met andere werknemers zou op zijn minst toch wat meer informatie over deze personen verwacht kunnen worden.

iii) waarom de taliban verzoeker plots zouden bedreigen in 2019 terwijl hij reeds sinds juni 2017 in dienst was bij de NFC ook een raadsel blijft. Verzoeker stelt zelf geen idee te hebben waarom dit het geval was maar hij veronderstelt dat ze eerst voldoende informatie moesten verzamelen alvorens ze hem konden bedreigen. Nochtans haalde verzoeker eerder al aan dat de taliban overal in het bedrijf spionnen hadden die informatie doorspeelden. Dat er dan zo lang gewacht werd vooraleer verzoeker voor de eerste keer bedreigd werd is weinig aannemelijk.

iv) daarenboven het gedrag dat verzoeker tentoongespreid zou hebben niet echt in overeenstemming te brengen is met zijn beweerde vrees. Verzoeker kreeg begin 2019 een eerste dreigbrief van de taliban maar nam deze eerst niet serieus en ging gewoon verder met zijn werkzaamheden in het bedrijf. Twintig dagen later ontving verzoeker een dreigtelefoon van een persoon van het Islamitische Emiraat en duwde hij, uit angst dat mensen dit gesprek zouden afluisteren en hij problemen zou krijgen op zijn werk, meteen zijn telefoon uit. Verzoeker zette vreemd genoeg zijn gsm dan voor drie dagen uit. Dat verzoeker geen gehoor gaf aan deze bedreigingen en achteloos naar zijn werk bleef gaan, terwijl hij net een dreigbrief ontvangen zou hebben waarin geëist werd dat hij niet meer met de ongelovigen zou samenwerken en een dreigtelefoon had ontvangen op zijn privé-nummer en hij ook nog gewoon naar huis bleef gaan, weliswaar maar één keer om de week, tast zijn geloofwaardigheid toch wel aan. Verzoeker achtte het in eerste instantie ook blijkbaar niet nodig zijn werkgever in te lichten. Wanneer verzoeker zijn gsm dan na drie dagen terug aanzette, kreeg hij opnieuw een telefoontje en vernielde hij zijn simkaart. Het was pas op dat moment dat verzoeker zijn baas op hoogte bracht over wat er was gebeurd. Zelfs wanneer verzoeker dan een tweede dreigbrief ontving rond 24 maart 2019, waarin stond dat ze hem reeds meermaals gezegd hadden zijn werkzaamheden te beëindigen en ze hem zouden vermoorden als ze hem zouden vinden, bleef verzoeker maar doorwerken en nog steeds naar huis gaan, gereduceerd tot eens om de twee weken, ofschoon zijn leven op het spel stond en zijn werk de bron van al zijn problemen was. Meer zelfs: verzoeker stopte pas met werken op 1 mei 2019, de dag voordat hij zou beschoten zijn door de taliban bij zijn huis. De door verzoeker geuite vrees stemt met andere woorden niet overeen met de handelingen die hij nog stelde kort voor zijn vertrek.

v) verzoeker voorts verklaart dat zijn familie geen problemen heeft gehad met de taliban sinds zijn vertrek. Verzoekers ouders zijn naar Kabul vertrokken en aangezien ze oude mensen zijn en de taliban met hen geen problemen hadden, hebben ze geen problemen ervaren met de taliban. Dat verzoeker geen contacten en geen telefoonnummers van zijn voormalige collega's meer zou hebben, stemt ook tot nadenken. Verzoeker stelde dat het geen zin had naar het bedrijf te vragen vermits hij het al drie jaar geleden verlaten had maar dat hij geen enkele navraag deed of er voormalige collega's van hem eventueel ook naderhand te kampen zouden hebben gekregen met vervolging door de taliban, zeker na hun machtsovername, is onbegrijpelijk.

vi) tot slot nog dient vermeld te worden dat verzoeker verklaarde verplicht een verzoek om internationale bescherming in Griekenland te hebben ingediend omdat hij anders zou teruggestuurd worden naar Turkije. Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker inderdaad een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland op 16 januari 2020 maar dat hij na zijn registratie en zonder het resultaat van zijn asielprocedure af te wachten met de noorderzon is vertrokken op 3 maart 2020, hetgeen bijkomend afdoet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees en er eerder op lijkt te wijzen dat hij een verblijf op het oog had en niet zozeer bescherming. Verzoeker verklaarde namelijk zelf ook dat hij niet goed heeft meegedaan aan het interview in Griekenland omdat hij daar niet wilde blijven.

vii) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Verzoeker bezorgt zijn taskara wat een identiteitsbewijs is dat slechts betrekking heeft op zijn identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de schooldocumenten die louter verzoekers opleiding bevestigen. Verzoeker legt documenten neer van zijn werk zoals zijn contract, een attest, certificaten, foto's, een badge, uittreksels uit het logboek. Verzoekers functie als supervisor van het camerasysteem binnen het bedrijf NFC op zich maakt hij hiermee nog aannemelijk, maar vormt geen bewijs van zijn

bewering dat de taliban dit zouden te weten gekomen zijn en dat zij hem daarvoor zouden bedreigd hebben zoals supra uiteengezet. De twee kopies van dreigbrieven van de taliban die verzoeker neerlegt versterken dit nog meer. Er dient opgemerkt te worden dat deze de islamitische data 6 Jamadi al Awal 1430 en 17 Rajab 1430 vermelden. Omgezet naar de Gregoriaanse kalender zijn dit respectievelijk 1 mei 2009 en 10 juli 2009, wat niet overeenstemt met de data waarop verzoeker verklaarde de brieven te hebben ontvangen: namelijk dat hij de eerste brief ergens begin 2019 zou ontvangen hebben en de tweede brief ongeveer op 24 maart 2019 zou ontvangen hebben. Dat de eerste dreigbrief van mei dan nog verwijst naar een eerdere dreigbrief en dreigtelefoon, klopt ook niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Om overigens enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. In het licht van deze vaststellingen, is het CGVS van oordeel dat de dreigbrieven onvoldoende garanties bieden inzake authenticiteit. Ook de opmerkingen die verzoeker bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde op 8 december 2021, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Daargelaten verweerders oordeel, zoals hierboven weergegeven, dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas, wijst de Raad erop dat het onderzoek naar een vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging vóór het vertrek zou kunnen vastgesteld worden, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker geenszins uit, te meer in casu gelet op de machtsovername door de taliban en de huidige actueel beschikbare landeninformatie.

Zo leest de Raad in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023 (p. 58-59) dat individuen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, een risicoprofiel hebben en slachtoffer kunnen zijn van vervolging, zowel door de taliban als door ISKP en andere gewapende groeperingen. Dit profiel omvat individuen zoals tolken, veiligheidsagenten en bewakers, civiele aannemers, systeembeheerders en logistiek personeel. De Guidance maakt geen onderscheid naargelang een hoog of laag profiel, naargelang de duur van de tewerkstelling of naargelang de intensiteit van het contact met buitenlanders en buitenlandse troepen. Integendeel, de omvang ("scope") van dit risicoprofiel is zeer ruim opgevat zodat verzoekers profiel hieronder niet uitgesloten kan worden gezien hij verklaarde dat hij werkzaam was bij de National Fuel Company, een bedrijf dat werkte voor en met Amerikanen en dat contact had met ambassades, vliegvelden en de veiligheidsbasis te Baghram.

In de rapporten van de EUAA inzake "Targeting of individuals" en "Security situation" van augustus 2022, leest de Raad dat gedurende het vroegere conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid, personeel dat (samen)werkte voor/met buitenlandse troepen een prioritair doelwit was van de taliban. Artikel 11 van de gedragscode van de taliban (Layeha) beveelt de executie van individuen die werken voor buitenlandse ongelovigen (Kofaar), zoals aannemers, daar deze verantwoordelijk werden geacht voor het doden van Afghaanse burgers. Ook individuen die algemene onderhoudswerken uitvoerden voor buitenlandse troepen werden geviséerd, hoewel niet systematisch. Na hun machtsovername hebben de taliban een algemene amnestie afgekondigd voor allen die tegen hen hadden gevochten. Niettemin blijkt dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Vergeldingsacties tegen individuen onder dit profiel hebben nog steeds plaats in de vorm van arbitraire executies, detentie, foltering, verdwijningen en mishandeling van personen gelieerd of geassocieerd met buitenlandse troepen. Systematische huiszoekingen vonden plaats en zwarte lijsten werden opgesteld. De taliban hebben de capaciteit om doelwitten te identificeren. Uit de landeninformatie blijkt dat zij inspanningen ondernamen om individuen onder dit profiel op te sporen via lokale informanten, het gebruik van bestaande databanken en intimidatie (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 56 e.v., 63-65, 74-77, EUAA "Afghanistan Security situation", augustus 2022, p. 32). Volgens de bijgebrachte landeninformatie kunnen Afghaanse burgers zich vrij verplaatsen daar de de facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar kan het gevaarlijk zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de facto-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). De Raad wijst er

nog op dat voormelde recente rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende beperkingen en uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities. Eerder volgt uit de landeninformatie dat personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen kan treffen ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid. De meest recente landeninformatie bevestigt aldus dat de omvang van dit risicoprofiel ruim opgevat moet blijven. Er zijn geen doorslaggevende aanwijzingen dat er een onderscheid moet worden gemaakt naargelang een hoog of laag profiel, de duur van de tewerkstelling of de intensiteit van het contact met buitenlandse troepen.

Voorgaande bevindingen in acht genomen zijn verweerders overwegingen dat verweerder pas werd bedreigd in 2019, dat hij geen nauw contact had met de Amerikanen in de huidige stand van zaken dan ook niet meer dienstig noch doorslaggevend.

Gelet op de gegevens die blijken uit de meest recente landeninformatie alsook de gekende beperkingen inzake informatievergaring mede in acht genomen, besluit de Raad dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren een gegronde vrees voor vervolging in het algemeen onderbouwd zou zijn.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat tevens personen die banden hadden met de voormalige regering vervolging kunnen riskeren (EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 56-57; zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 78-84; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48). Bij de individuele beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees moet rekening worden gehouden met de instelling waar men in dienst was, de rol en functies. Geslacht en mogelijke persoonlijke vijandschappen kunnen ook omstandigheden zijn die het risico beïnvloeden.

Het is niet uit te sluiten dat verzoeker, die verklaarde werkzaam te zijn geweest bij de National Fuel Company, een bedrijf dat werkte voor en met Amerikanen en dat contact had met ambassades, vliegvelden en de veiligheidsbasis te Baghram, en wiens vader overigens eerder werkzaam was bij het ministerie van onderwijs in Baghlan (persoonlijk onderhoud, p. 7), eveneens een vrees aannemelijk maakt onder dit risicoprofiel, te meer hieronder zal blijken dat de Raad zich niet kan scharen achter de meeste weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en de overwegingen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende acht om de conclusie dat verzoeker geen problemen aannemelijk maakt met de taliban, te schragen.

De Raad benadrukt dat verzoeker omtrent zijn professionele werkzaamheden gedetailleerde, consistente en plausibele verklaringen heeft afgelegd, gestaafd door stukken.

Verzoekers coherente verklaringen worden niet ontkracht door de landeninformatie die in het dossier aanwezig is, noch door de stukken die in het kader van zijn beschermingsverzoek worden neergelegd.

Daarenboven stipt de Raad zoals reeds opgemerkt aan dat hij zich niet kan scharen achter de meeste weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en de overwegingen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende acht om de conclusie dat verzoeker geen problemen aannemelijk maakt met de taliban en een weigeringsbeslissing, te schragen.

Naast de vaststelling dat verweerders overwegingen aangaande verzoekers plotse bedreigingen in 2019 en het gebrek aan nauw contact met de Amerikanen in het licht van de beschikbare informatie niet doorslaggevend blijken, moet de Raad nog aanstippen dat verzoeker in het verzoekschrift met reden aangeeft dat hij wel degelijk enkele Amerikanen en hun functies kon benoemen (persoonlijk onderhoud, p. 12-13) waarbij verzoekers betoogt in het verzoekschrift dat het gebrek aan nauwe contacten kan verklaard worden door het feit dat verzoeker leidinggevende was over lokale medewerkers, aannemelijk overkomt.

Waar verweerder meent dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is te brengen met zijn beweerde vrees gezien hij bleef doorwerken, dient vastgesteld te worden dat verzoeker in dit verband geen grove nalatende of onzorgvuldige houding kan verweten worden gelet op de geschetste opbouw van de bedreigingen en de door verzoeker genomen voorzorgsmaatregelen en gelet op zijn vertrek uit Afghanistan een dag na de aangehaalde beschieting die verweerder op zich niet betwist. Evenmin komt het in casu onredelijk voor dat verzoeker geen contacten en geen telefoonnummers van voormalige collega's meer zou hebben in de door hem geschetste context en gelet op zijn lange reisweg en verklaringen in dit verband zijnde onder meer in Griekenland maandenlang opgesloten en in Kroatië mishandeld te zijn geweest (Verklaring DVZ van 24 maart 2021, p. 13-14; persoonlijk onderhoud, p. 12) met daaropvolgend de machtsovername van de taliban.

Inzake verweerders beoordeling van de neergelegde dreigbrieven stipt de Raad aan dat, in tegenstelling tot verweerders (vrije) vertalingen die terug te vinden zijn in de groene map met documenten in het administratief dossier, uit de aan het verzoekschrift toegevoegde dreigbrieven en beëdigde vertalingen ervan evenwel blijkt dat in deze brieven sprake is van data van 06 jumada al-awwal 1440 en 17 rajab 1440 (en dus niet 1430) wat overeenkomt met 12 januari 2019 en 24 maart 2019. Zodoende kan verweerder niet gevolgd worden in zijn stelling dat de data vermeld op de dreigbrieven niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen dat hij deze ontving begin 2019 en de tweede ongeveer 24 maart 2019.

Daarnaast merkt de Raad op dat verweerder geenszins concreet ingaat op de aangehaalde beschieting van verzoeker een dag voor zijn vertrek zodat deze onbetwist blijft door de commissaris-generaal.

Tot slot moet vastgesteld worden dat, in tegenstelling tot verweerders oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban zijn werkzaamheden te weten zouden zijn gekomen, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban de capaciteit hebben om doelwitten te identificeren en zij inspanningen ondernamen om individuen die geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen op te sporen via lokale informanten, het gebruik van bestaande databanken en intimidatie (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 56 e.v., 63-65, 74-77, EUAA "Afghanistan Security situation", augustus 2022, p. 32). Verzoeker werpt in dit verband in zijn verzoekschrift op dat hij zijn biometrische gegevens heeft moeten afgeven om bij de NFC te werken zoals hij ook aangaf op het CGVS (persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker geeft aan dat hij zelfs twee keer zijn biometrische gegevens heeft afgegeven namelijk een eerste keer bij zijn eigen (Afghaanse) overheid, het Ministerie van Buitenlandse Zaken, en daarna dus een tweede keer bij de Amerikanen. Er wordt hierbij in het verzoekschrift pertinent gewezen op het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022 waarin gewag wordt gemaakt van de toegang van de taliban tot (biometrische) gegevens over de gehele Afghaanse bevolking via registers van de National Statistics and Information Authority (de burgerlijke stand).

Het gegeven dat verzoekers familie geen problemen heeft gehad met de taliban kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen van de Raad en aan verzoekers persoonlijke vrees, te meer verzoeker heeft verduidelijkt dat zijn ouders, die een gevorderde leeftijd hebben, na zijn vertrek en meer bepaald na de machtsovername door de taliban zijn verhuisd (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Tot slot werpt het gegeven dat verzoeker het resultaat van zijn beschermingsverzoek in Griekenland, alwaar verzoeker maandenlang werd opgesloten, niet heeft afgewacht geenszins een ander licht op het bovenstaande.

2.3.4.2. Verzoekers profiel en specifieke persoonlijke situatie gerelateerd aan de Afghaanse context zoals blijkt uit de actueel beschikbare landeninformatie, laten toe te stellen dat er in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

H. CALIKOGLU